

smo srečali »kravo«, ki smo ji namenili smrt, načrtovano tako podrobno, da je Janez na njeno čelo celo narisal kraj za strel. Mislili smo si svoje, kaj si je mislila ona, ne vem. Najbrž nič.

Za »višinsko izravnavo« smo se vsi trije odpravili še do drugega višinskega taborišča. Ta »dvojka« je stala okrog 6300 metrov visoko, na dnu snežnega raza, ki (je) vodi(l) naravnost v južno Makalujevo ostenje. Do zgornjega roba ga je preplezala in na vrh stopila odprava tri leta pozneje, tudi takrat pod Aleševim vodstvom.

Minilo je še nadaljnjih devet let. 1. november 1984 je bil sončen, z ljubljanskih Žal pa nadvse jasen pogled na Alpe. Dan pozneje sva se s sinom povzpela na Viš in po pravljico lepem dnevu prenočila kar v avtomobilu v povsem ledeno ivjasti okolici Rabeljskega jezera. To je bilo v letu, ko smo lahko mejo brez plačila prestopili le enkrat v letu, sin pa je nameraval kupiti smučarske čevlje in se zato seveda nisva mogla vrniti v – domovino. Naslednje jutro sva se torej odpeljala v Beljak in izvedela, da lahko MWS (davek na dodano vrednost) znamenite veljave in spomina dvig- neva kar na avstrijski strani meje. Neprič- akovano obdarjena s šilingi (tako kot depozita neprijaznega spomina in MWS/DDV tudi teh ni več, kako se vse spreminja!) sva se napo-

tila kar na Dunaj, kjer sta tiste dni že bili žena in hči/mati in sestra. Družinska prijateljica Linde, »dunajska mati« naše hčerke, mi je pod večer povedala, da se je v Sloveniji zrušil helikopter. Brezbrižno sem pomislil, da govori o tistem vojaškem, ki so ga že nekaj časa iskali na Kočevskem. Ne, ne ... v roke mi je potis- nila časopis, v katerem sem prebral, da je med umrlimi tudi – Aleš Kunaver. Zrušil se mi je svet. Saj ne more biti res ... Pa je bilo, in tako se Ti lahko, nepozabni Aleš, samo s pravkar napisanim zahvalim, da sem lahko odšel s teboj na III. (Anapurna II, 1969) in IV. JAH (Makalu, 1972) in tako neznansko obogatil svoje gorniško in botanično izkustvo. Že na Anapurni sem »ušel« na trojko, tri leta pozneje pa sem ga, kot je tukaj zapisano, spet polomil. Obakrat si mi povedal, da nisem prav ravnal, a to na način, da ni ostala med nama nobena senca. Točki 6 in 9 Tvojega pisma razločno govorita o Tvoji simpatiji in razumevanju do raziskovalnega dela. Ker slovenska planinska javnost (delno) zamuja s spominom na Makalu 1975, naj mi bo oproščena tudi zamuda ob omembi tvoje lanske 70-letnice, ki ji je prav- zaprav namenjen tale zapis. Le kaj vse bi še ustvaril in dosegel, če bi jo doživel ...

Polhov Gradec, 16. 2. 2006 ○

Zgrešen korak – beseda kriva

Samo en napačen korak mi vzame svetlobo dneva in drget bližine, kot kamen na melišče med spomine odkotalim se. Kdo sploh ve še zame?

Beseda napačna, čeprav le ena, zapre vsa pota mi na tvojo goro, polnočno sonce mrkne v strašno moro, da med seraki tavam izgubljena.

Ledene gmote v srcu ne raztaja pomladni žarek, ki planino zbuja, poletja žar, jesenski šopek ruja.

Samo še zima je, vihar razsaja, zamet stopinjo zadnjo že prekriva, med nama pa reži beseda kriva.

Metka

Raztrgani pajčolan

Meglà zastira ti razgled v daljave, jeziš se nanjo in na sneg po poti in burja stresa te in mraz te moti, ko vzpenjava se v najine višave.

A zame so meglè kot pajčolani, ki skrivajo, kar sanjam. Hrepeneče za njimi iščem tisti košček sreče, ki mi usoda (kdo?) ga vztrajno brani.

Premagala sva veter, mraz, zamete, meglè so se pretrgale in sonce razlilo svojo luč je tja čez Ponce.

Pogled se ti razjásnil je, obete pa moje je odneslo, čar izgubil se je – na vrhu nisi me poljubil.

Metka